

Ouvrøsene i Den Norske Opera og Ballett
v/Maria Vagle
Hammerstadsgata 50
0363 Oslo

Foretaket for innbilt sannhetssøkende virksomhet
Foretakssvingen 3
Pb 2635, Marienslyst 0327 Oslo

Forespørsel om hjelp til oppsporing av et Ouvrøseakademi

Etter vårens lønnsoppgjør har vi hørt rykter om at ufaglærte arbeidstagere i faglært arbeid skal få lønn som faglærte etter et visst antall år i jobben. Dette har fått oss til å se nødvendigheten av å oppgradere og formalisere vår kompetanse. For å forbedre lønnsforholdene så vel som status for vår særegne kompetanse er det nødvendig å få godkjent arbeidet vårt som Ouvrøser som et fag. Vi har uten hell i lengre tid lettet etter en utdanningsinstitusjon som kan gjøre dette. Ryktene sier at for dere i det sagnomsuste "Foretaket for innbilt sannhetssøkende virksomhet" er ingen oppgave umulig. Som gruppe er vi en av de svært få som ikke er såkalt faglærte. Vår formelle yrkestittel i dag er publikumsvert, men helst bruker vi den eldre tittelen ouvrøse, (uttales ovrøse, [o:vrø:se] subst., fr, av ouvrir \åpne\) eller ouvrør.

Vi åpner og lukker dørene inn til Kunstens verden. Uten oss ville ikke publikum hatt tilgang til Kunsten, og Kunsten ville ha forfalt og vansmektet bak lukkede dører uten publikum. For hva er Kunst uten publikum og hva kan vel være viktigere enn å åpne og lukke dører? Hva ville et Operahus vært med lukkede dører? Hvor lenge hadde de kunnet holde på der inne med å skape sine flyktige, men dog så vesentlige illusjoner uten et publikum?

Som dobbeltkollegaer arbeider vi i dobbelt tjeneste for kunsten, men vi kan knapt leve av vårt arbeide. På dagtid jobber vi utrettelig i våre studioer, atelier eller verksteder med egen kunstproduksjon. Om kveldene lever og ånder vi for Den Norske Opera og Ballett der vi på vårt uegennyttige og tilbakeholdne vis legger alt til rette og gjør vårt ytterste for at publikum skal få nyte Kunsten så bekymringsløst som mulig. Vi svarer på alle slags spørsmål, stagger urolige gemytter og yter en håndsrekning der det trengs.

Vi gjør jobben vår i denne krevende overgangssone, der den himmelvide verden av drøm, illusjoner og eventyr gnisser mot den mer alminnelige virkeligheten. Vi er Operaens frontarbeidere, det er vi som møter dem som holder liv i hele bedriften, nemlig publikum. Hvordan publikum blir møtt og hvordan de opplever oss og vår kompetanse er av den høyeste og mest avgjørende betydning for at de som lever beskyttet fra dette trivielle livet i foajéområdene kan utfolde seg og dyrke sine mangslungne kunstneriske talenter der inne på verkstedene og på scenens slumrende mørke.

Vi vil styrke og formalisere vår kompetanse og rette søkelyset mot en vesentlig, men altfor lenge oversett ressurs ved operahus, teatre og konserthus, nemlig Ouvrøsene. Kanskje skyldes denne mangel på synlighet fra våre ledelser og fra fagforeningen at vi lever og ånder for vår yrkesutøvelse i randsonen av teatrenes virksomhet. Ja vi lever i en slags limbotilværelse. På fester og ved andre store tilstelninger får vi være med, men vi holder oss alltid i den samme utkant. Vi setter oss diskret på de bakerste bordene og er alltid vitne til at festtalene aldri omfatter oss som gruppe. Vi er for beskjedne til å si i fra, men er vi virkelig så usynlige?